

ct

Anatomía dunha serea

de
Iria Pinheiro y María Lado

(Fragmento en galego)

Iria volve mollar as pernas no caldeiro con auga, coma fixera ao principio, mentres di este texto.

Ser serea non ten nada de máxico, é o resultado de séculos de mutilación feminina. Ás veces son as pernas o que se nos rouba, outras é a lingua, o desexo, ou simplemente a capacidade de decidir. En calquera caso, sempre se nos deixa sen poder. A metamorfose é un movemento polo que o poder que nos facía mulleres sabias cambia de mans. E quedas inútil. As sereas somos seres tarados. Nin sequera entramos na categoría de seres reais. Somos un ruxe ruxe. Son poucas as persoas poden asegurar que existimos. Agás vós. Vós estades aquí, escoitades o meu relato, sabedes que existo.

Seca as pernas cunha toalla.

A miña transformación comezou un mes e tres días antes do que se agardaba. Era a madrugada do 4 para o 5 de maio do 2016. A madrugada é sempre a hora animal de parir. Aquela noite, ás seis da mañá espertei con gana de mexar. No silencio da casa, fun ao baño. Recordo que non ía frío, fun descalza, e a casa estaba tépeda coma un animal que dorme enroscado sobre si mesmo. Sentada alí, coas bragas nos xeonllos, notei aquela humidade.

Colle un espello da mesa, senta de costas ao público e fai a acción de mirar.

A aquela hora xa se escoitaba o rumor de Vulcano do outro lado da ría. Batían no ferro da mañá que empezaba a abrir mentres eu, cun espelliño entre as pernas, intentaba descubrir a orixe daquel pingar minucioso. Pensaba que se miraba con moita atención e o tempo suficiente descubriría o que estaba pasando. Aínda que no fondo sabía que si, que algo empezaba.

Despois xira sobre si mesma para mostrar o tremor das mans.

Sabíao porque me tremían as mans ao gardar o espelliño no caixón. Eran os mesmos nervios de antes de saír a actuar. Algo que se inicia, o murmurio do tsunami no horizonte.